ORIANA RAMUNNO

CENUȘĂ ÎN ZĂPADĂ

TRADUCERE DE EMANUEL BOTEZATU

CORINT FICTION

ORIANA RAMUNNO

CENUȘĂ ÎN ZĂPADĂ

Traducere din limba italiană
EMANUEL BOTEZATU

CORINT FICTION

Lui Samuel, Elia și Emanuele

1

23 decembrie 1943, Judenrampe[1]

Farurile irupseră din bezna care domnea peste câmpuri şi, trecând de macazul liniei de bifurcaţie, măturau acum peronul cu fasciculele lor orbitoare.

Sprijinindu-se în baston, Hugo Fischer coborî din maşină. Zăpada bătătorită îi scârţâia sub cizme. În acelaşi moment, şinele scrâşniră sub greutatea vagoanelor care, ajunse la destinaţie, se opriră. Se auzi un şuierat ascuţit şi lung, care se estompă apoi încet-încet, pierzându-se în tăcerea nopţii, printre pâlcurile de mesteceni care delimitau calea ferată.

Locomotiva pufni zgomotos, trimiţând în văzduh un ultim rotocol de fum, în timp ce un soldat SS sări pe peron, cu pulpanele mantiei de piele fluturându-i precum aripile unei acvile.

Hugo oftă adânc. Aerul se condensă dinaintea sa într-un nor lăptos, asemenea vălătucului în nuanţe gălbui care, în

[1] „Rampa evreilor" (germ. în original), staţie feroviară de triaj situată între Auschwitz şi Birkenau, unde erau aduşi deţinuţii care urmau să ajungă în lagăr (n. red.).

depărtare, se înălța spre cer. În aer plutea un miros înțepător, întocmai cum se povestea pe la Berlin: un iz dulceag aducând a carne arsă.

Scoase o țigară și se pregăti să și-o aprindă. O strânse între dinți și, în timp ce încerca să declanșeze bricheta cu benzină, îndreptă o privire întrebătoare către unul dintre soldații SS, ca și cum i-ar fi cerut permisiunea. „Mi se rupe", păru să-i răspundă subofițerul, înțepenit în poziția sa de drepți, cu o expresie încordată pe fața înroșită de ger. Pe un asemenea frig, care parcă mușca din oase mai rău decât un câine turbat, toată lumea părea să închidă ochii când venea vorba de ura Führerului față de fumat.

Țigara sfârâi, emanând o căldură intempestivă. Gustul înțepător al tutunului veni totuși să înlocuiască miasma acră care inundase câmpurile și pe care nici zăpada nu reușea s-o estompeze. Hugo scoase un oftat satisfăcut, golindu-și plămânii. În apropiere, ciobănescul alsacian pe care soldatul SS îl ținea în lesă scânci.

Hugo mai trase un fum, sprijinindu-se de aripa Mercedesului ca să-și calmeze durerile de spate. Cu două zile în urmă se trezise cu o durere atroce la baza coloanei, în vreme ce brațul îi amorțise, cu tot cu degetul mare și arătător. Avea senzația că cineva îi înfipsese o mulțime de ace în carne și că mii de furnici îi mișunau pe sub piele, împiedicându-l să simtă lucrurile și riscând să scape și să facă țăndări orice ar fi apucat cu mâna. Știa că faza acută a bolii avea să se diminueze curând, însă faptul că nu simțea lumea din jur și că nu-i putea percepe consistența îl aducea în pragul disperării.

Așa se întâmpla la fiecare recidivă. Când se reactiva pentru a-i roade cine știe ce parte neștiută a creierului și măduvei spinării, boala îl brăzda cu noi semne, asemenea unor

caneluri cu muzică disonantă de pe un disc de patefon, pe care nimeni nu reuşea să-l repare.

După un timp, ce era mai rău trecea.

Piciorul amorţit, în schimb, era ca o cicatrice de neşters. Sistemul său nervos – i se spusese – suferise atât de multe daune, încât n-avea să mai fie niciodată ca înainte. Erau zile când greutatea lui i se părea atât de dificil de suportat, încât îi venea să-l dea de mâncare la câini – să nu mai rămână nimic, nicio fărâmă de carne. Din păcate, era în continuare acolo, prins de corp – un apendice înşelător care nu mai răspundea la comenzi.

Hugo îşi vârî mâna în buzunarul paltonului, clinchetul fiolei cu morfină inducându-i, preţ de o clipă, o uşoară stare de relaxare. De fiecare dată când durerile reapăreau, atroce, îl treceau transpiraţiile, iar venele prindeau să-i pulseze cu lovituri ca de tobă, dilatându-se şi contractându-se sub piele. De la debutul unui astfel de episod şi până când ajungea să-şi înfigă acul în venă, aşteptarea devenea pur şi simplu insuportabilă, transformându-l într-un personaj uşor iritabil şi morocănos cu toată lumea. Gândul că are o fiolă cu morfină în buzunar îl ajuta să se calmeze, rămânând ultima barieră în faţa crizelor spasmodice.

Hugo slăbi fiola din strânsoare şi-şi scoase mâna din buzunar. Îşi ridică gulerul paltonului, protejându-şi cât de cât ceafa transpirată de frigul pătrunzător, apoi îşi coborî uşor borul pălăriei. Încă sâcâit de dureri, mai trase un fum din ţigară, încercând să şi le alunge din minte, apoi aruncă o privire către şoferul rămas în maşină, la căldură. Norocul lui.

Se uită de jur împrejur, zăbovind asupra detaliilor gării. Peronul era lung, parcă interminabil. Se vedea că fusese

curăţat recent de zăpadă, însă un strat nou se depusese în ultima oră, acoperind acum pietrişul cu un văl subţire care scârţâia sub fiecare pas. Din văzduh încă mai cădeau câţiva fulgi rari. În lumina proiectoarelor, camioanele şi dubele străluceau, la fel ca uniformele şi caschetele ude ale SS-iştilor care, aliniaţi până la ultimul om, aşteptau convoiul care tocmai oprise în gară. Până şi câinii erau în poziţie de aret, urlând şi lătrând frenetic.

Vedea zeci şi zeci de mâini agăţându-se de grilajele vagoanelor încă închise. Degete lungi, osoase şi murdare. Se agitau asemenea viermilor de pământ.

„Eau!" auzi o voce strigând de undeva, din tren. Nu-i răspunse nimeni, aşa că încercă într-o germană stricată: „Apă, vă rog! Apă!"

Hugo înghiţi fumul. Avea sentimentul că inima îi va sări curând din piept, atinsă brusc de o aritmie sâcâitoare.

Nu era genul de persoană uşor impresionabilă. În ultimii trei ani, de când colabora cu *Kriminalpolizei*[1], văzuse de toate: cadavre mutilate, femei siluite şi apoi ucise, bărbaţi strangulaţi sau jugăniţi cu brutalitate, cadavre care încă nu se răciseră bine şi altele în putrefacţie, umflate, pline de gaze, rahat şi viermi. La început îl luase cu vomă, iar noaptea avea coşmaruri precum copiii mici, dar în cele din urmă se obişnuise.

Nu, nu era genul de persoană uşor impresionabilă – îşi repetă el în gând, trecându-şi limba peste buze şi impregnându-le cu aroma de tutun, parcă pentru a le feri de duhoarea

[1] „Poliţia Criminală" (germ. în original), departamentul de investigaţii criminale care a devenit, alături de Gestapo, un instrument de control şi de tortură (n. red.).

care învăluia gara. Una peste alta, simțea că este pe cale să asiste la o secvență pentru care nu era pregătit. Ceva pentru care Arthur Nebe, șeful Departamentului V al RSHA[1], nu-l instruise suficient. Pur și simplu simțea în aer presiunea momentului, asemenea unui bulgăre de zăpadă bătucit între palme – probabil și din cauza miasmelor de carne arsă pe care începea să le perceapă din nou acum, că aroma de tutun se risipea.

Ar fi putut jura: era chiar miros de carne arsă în crematorii, așa cum auzise vorbindu-se prin birourile de la Berlin. Pe coridoarele din Prinz-Albrecht-Strasse sau la noul sediu din Werderscher Markt se vorbea despre Sachsenhausen și Dachau, însă nimic nu se putea compara cu Auschwitz. Se zvonea că bolile, dar și metodele sălbatice ale diviziei Cap de Mort[2] făceau atât de multe victime încât SS-ul era nevoit să ardă cadavrele în crematorii de ultimă generație, învârtoșând văzduhurile cu nori atât de denși, încât razele de soare nu răzbăteau niciodată spre pământ. Acolo, zăpada acoperea un strat gros de cenușă.

— Aduceți câinii! îl făcu să tresară strigătul, ca un lătrat, al unui SS-ist care răsfoia un registru, parcurgându-i paginile cu privirea. Începem să descărcăm marfa! O mie de bucăți!

Deasupra șirului de vagoane pentru transportul animalelor, cerul se întrezărea sumbru, aproape apocaliptic.

Ciobănești alsacieni își încrețiră boturile arătându-și gingiile și prinseră să scormonească zăpada cu labele. În

---

[1] *Reichssicherheitshauptamt* – Biroul Principal de Securitate al Reichului German (n. red.).

[2] *SS-Totenkopfverbände* – divizie a trupelor naziste din cel de Al Doilea Război Mondial, recunoscută pe baza simbolului *Totenkopf*, capul de mort pe care îl purtau pe uniforme (n. red.).

lumina farurilor, dinţii lor ascuţiţi păreau să strălucească. Mârâitul gutural pe care-l scoteau gâtlejurile lor ţepoase te-ncremenea în loc, oricât de mult sânge rece ai fi avut.

Hugo trase un ultim fum din ţigara pe cale să se stingă şi-i făcu vânt departe. Preţ de o secundă, se văzu o dâră luminoasă care sfârşi cu un sfârâit scurt în zăpadă.

— Afară! se auzi strigătul unui SS-ist care începu să lovească în pereţii vagoanelor cu bastonul metalic. Afară, lepădăturilor!

Uşile vagoanelor se dădură în lături pe rând, cu un zgomot asurzitor, acoperit imediat de strigătele SS-iştilor şi de lătratul câinilor. Un miros pestilenţial inundă terasamentul gării, făcându-l pe Hugo să se dea instinctiv câţiva paşi înapoi.

— Afară! Repede!

Corpurile îndesate din vagoane se revărsară precum albinele dintr-un stup spart, prăbuşindu-se unele peste altele.

Hugo avea sentimentul c-a nimerit într-unul din cercurile *Infernului* lui Dante. Parcă vedea aievea apa nămoloasă a Styxului, cu sufletele care se zvârcoleau în noroi, lovindu-se între ele. Unele nici măcar nu apucau să răzbată la suprafaţă, rămânând la fund, fără chip, privitorul intuindu-le prezenţa doar după bulele ce bolboroseau nămolul.

SS-iştii încercau să restabilească ordinea lovind cu patul puştii în stânga şi-n dreapta. Privirea lui Hugo se opri asupra unei femei care ţinea o valiză într-o mână şi o fetiţă de doar câteva luni în braţe. Nu voia să renunţe nici la una, nici la cealaltă. Mlaştina vâscoasă o trăgea înapoi şi, în timp ce se zbătea să scape, se văzu nevoită să renunţe la valiză, ţinându-şi strâns fiica şi căutând să-şi croiască drum prin mulţime.

Căzu în genunchi, împinsă de o altă femeie.

Un ciobănesc alsacian mușcă lacom în gol din aerul rece, pocnindu-și zgomotos fălcile chiar lângă fața ei. Din locul său din apropierea Mercedesului, Hugo îi zări limpede expresia de teroare care îi deformă instantaneu trăsăturile. Se simți brusc stânjenit în rolul de spectator inopinat care, în paltonul său de detectiv în civil, nu poate face altceva decât să privească. Făcu un pas vrând s-o ajute, însă căutătura ca de gheață a SS-istului din apropiere îi reteză elanul.

Femeia se ridică privind de jur împrejur, dezorientată. Acum, valul de evrei cu stea galbenă prinsă pe haine urma oarecum ordonat instrucțiunile SS-iștilor, pe un fundal sonor înăbușit, ca un murmur. În ochi li se citeau mii de întrebări, însă niciunul nu îndrăznea să scoată vreun cuvânt. Unii îi interogau din priviri pe ceilalți, ferindu-se însă cu îndârjire să se adreseze germanilor.

Hugo se simți incomod. Pentru el, evreii nu fuseseră niciodată o problemă. Pentru partid însă, da, până-ntr-acolo încât chiar deveniseră o adevărată obsesie.

Avea amintiri plăcute cu doamna Mandelbaum, vecina lui din Berlin, la care ținuse ca la propria mătușă. În după-amiezile de vară, în Nikolaiviertel, își petrecea timpul până târziu cu fiul ei, Henryk. Se jucau de-a v-ați ascunselea în spatele bisericii sau făceau curse pe malul râului Spree, după care plonjau în apă și înotau până pe malul celălalt. Un miros îmbietor de plăcintă cu mere se răspândea prin ferestrele de la parter, o mireasmă caldă ce acoperea damful umed al râului. Când întunericul se lăsa încetișor, doamna Mandelbaum îi chema la o gustare, iar vocea ei reverbera în întreg cartierul, până către bărcile care se legănau pe suprafața apei. Împreună cu Henryk, Hugo frecventase mai

multe cursuri la universitate şi-şi petrecuse zile întregi la Romanisches Café, cu ornamentele din stuc şi cristalele ei faimoase. Apoi se instituise boicotul afacerilor evreieşti, Henryk plecase, iar Hugo nu mai ştia nimic despre el. Mama lui însă murise de infarct când, în acelaşi an, Gestapoul venise s-o ridice; una peste alta, era mai bine aşa, judecând după ce vedea acum pe peronul din faţa sa.

Hugo îşi întoarse din nou privirea spre femeia de mai devreme.

— *Ma valise!* striga ea, înfruntând mulţimea şi loviturile de cravaşă, şi încercând să-şi recupereze valiza.

— Valiza rămâne aici! urlă un soldat SS, prinzând-o de guler şi împingând-o către o zonă în care erau strânşi laolaltă femeile şi copiii.

Mai mulţi deţinuţi îmbrăcaţi în uniforme cu dungi alb-albastre fuseseră aduşi să se ocupe de bagaje. Le aruncau unele peste altele, în stive cu un echilibru instabil, încărcându-le în cărucioare şi apoi în camioane. Lucrau cu mişcări rapide, sigure – remarcă Hugo: de bună seamă că erau obişnuiţi cu această activitate, pe care probabil că o desfăşurau aproape zilnic.

Între timp, femeia, cu îndărătnicia şi dârzenia de care numai o mamă poate fi capabilă, reuşise să se elibereze din strânsoare.

— *Ma valise!* insistă ea. *J'ai besoin de ma valise!*[1]

— Valiza rămâne aici! mârâi din nou soldatul SS, plictisit.

Tânăra mamă încercă totuşi să-l facă cumva să înţeleagă cât de importantă era acea valiză pentru ea. Arătă spre hăinuţele copilei, îi atinse căciuliţa din lână, iar Hugo intui că în

[1] „Valiza mea! Am nevoie de valiza mea!" (fr. în original) (n. red.).

valiză avea probabil cele necesare pentru îngrijirea şi curăţenia micuţei. Probabil că şi SS-istul înţelesese, însă continua s-o împingă în direcţia unui grup de femei pe care un bărbat îmbrăcat în halat alb tocmai le examina.

Ea însă n-avea de gând să renunţe. Se opinti în loc, deşi era atât de firavă încât ar fi putut pica din picioare din clipă-n clipă. Cei doi continuară să negocieze, unul în franceză, celălalt într-o germană din ce în ce mai furioasă. Şi totuşi, tânărul nu dădea semne c-ar vrea să se folosească de arma pe care-o purta la piept. Avea expresia unei persoane rezonabile, care preferă să rezolve o situaţie fără a folosi forţa.

— Ce-i zarva asta aici? interveni un SS-ist mai în vârstă, blindat în uniforma sa de culoarea ţevilor de puşcă.

Şi veni către ei cu paşi grăbiţi. Poalele mantalei din piele şuierau ca biciul prin aerul rece, iar zăpada părea că geme scârţâindu-i sub cizme. Lumina proiectoarelor îi brăzda chipul în două, scoţând în evidenţă trăsăturile ascuţite ale unei feţe bărbierite cu grijă. Capul de mort prins la chipiu lucea la fel de fioros ca ochii lui azurii.

— Care-i problema cu evreica asta? întrebă.

— *Heil* Hitler! salută SS-istul cel tânăr, întinzând braţul. Nu vrea să renunţe la valiză pentru că acolo sunt toate lucrurile de care are nevoie fetiţa, *Herr Sturmbannführer*[1].

— Rezolvăm problema imediat.

Sturmbannführer-ul zâmbi calm, glacial, dezvelind un rând de dinţi albi şi puternici, care aminteau perfect de ciobăneştii alsacieni de mai devreme. Luă copilul în braţe

[1] „Domnule maior" (germ. în original). *Sturmbannführer* („conducător al unităţilor de asalt") a fost un rang paramilitar folosit de trupele Partidului Nazist (n. red.).

cu gesturi delicate şi începu să-l legene. Mama încremeni. Îndepărtându-se de aripa Mercedesului, Hugo se aplecă să privească mai bine scena din mijlocul peronului. Un straniu presentiment îi stârni instantaneu fiori pe şira spinării şi, pentru o clipă, uită complet de propriile dureri.

În mijlocul viermuielii pestriţe se deschise o breşă, iar ofiţerul o depuse acolo pe nou-născută. O mângâie zâmbindu-i. Contactul rece cu zăpada îi provocă un căscat, trezind-o din letargia cauzată de foame şi de călătoria lungă. Mama se uita la ea cu ochii holbaţi, cu pometii străpungându-i pielea precum spinii de mărăcine şi cu gura larg deschisă într-un strigăt mut, pe care însă nu îndrăznea să-l articuleze. Se întinsese către fiică, însă ceva o oprea: poate teama instinctivă de a face ceva greşit.

În tensiunea încărcată de groază care coborâse peste întreaga scenă, Hugo nici nu mai îndrăznea să respire, continuând să privească uimit.

Ofiţerul trase din toc pistolul semiautomat şi îndreptă ţeava lustruită spre fetiţă. În fasciculele luminoase ale proiectoarelor, oţelul brun sclipi, strălucirea mutându-se apoi către siguranţa manuală pe care SS-istul o coborî cu un clinchet surd. Îşi lăsă degetul să alunece spre trăgaci cu o încetineală pe care Hugo o resimţi ca pe o prăbuşire în abis, aşteptarea deznodământului aspirându-i forţat aerul din plămâni şi făcându-i tâmplele să zvâcnească într-un vuiet asurzitor.

Bubuitura împuşcăturii nu se auzi. În locul ei, se auzi doar clinchetul metalic al trăgaciului apăsat în gol.

— La naiba! înjură SS-istul.

Percutorul nu lovise corect capsa. Hugo simţi tensiunea crescând, în timp ce gura i se uscase de tot.

Sturmbannführer-ul își privi pistolul cu o expresie nemulțumită. Ar fi trebuit să dezarmeze pistolul ca să elimine glonțul neexplodat și să reîncerce cu următorul. În schimb, vârî arma înapoi în toc.

— Să te mai încrezi în arme, remarcă râzând.

Hugo o văzu pe mamă întinzându-se să-și ia copilul în brațe. Fața îi era aspră și foarte palidă, de parcă tot sângele i-ar fi fost aspirat subit, lăsând-o vlăguită și tremurând de frică.

Sturmbannführer-ul o săgetă cu o privire care-i poruncea să se oprească, apoi ridică piciorul.

Lovi o dată. De două. De trei ori.

Tocul cizmei i se abătu cu furie asupra nou-născutului, cu bufnituri ce deveneau din ce în ce mai moi, mai fluide. La fiecare lovitură, Hugo își strângea umerii, incapabil să-și stăpânească tremuratul care-l scutura din toate încheieturile. O tăcere îmbibată de groază se așternu peste peronul gării.

— Acum valiza nu mai este o problemă, zise SS-istul pe un ton batjocoritor. Acesta să fie un avertisment pentru oricine intenționează să ne mai irosească timpul.

Apoi își curăță talpa cizmei în zăpada proaspătă și se îndepărtă.

Mama rămăsese ghemuită la pământ, privind în gol cu ochii larg deschiși. SS-istul cel tânăr o împunse cu țeava puștii, reușind cu greu să-și ascundă tremurul mâinilor și expresia îndurerată, iar ea nu opuse rezistență. Se ridică și porni șovăind prin mijlocul mulțimii înmărmurite.

Deținuții se treziră ca dintr-un coșmar și reîncepură să descarce cadavrele din vagoane. Le aruncau pe peron ca pe niște saci goi – păpuși de cârpă mirosind a moarte. Unul aproape că o doborî pe femeie, însă ea păru să nici nu observe.

— *Herr* Fischer!

Hugo tresări. Avea senzaţia că se trezise brusc dintr-un puseu de apnee. Îşi strânse pumnul, sperând să-şi simtă cât de cât vârful degetelor amorţite, în timp ce privirea i se focaliză asupra unui bărbat care alerga gâfâind către el. Erupea pur şi simplu nori de aburi în timp ce-şi croia drum printre pâlcurile de deţinuţi evrei, fluturându-şi braţele. Hugo abia dacă-i desluşi trăsăturile. Avea încă vie în ochi oroarea provocată de micul trup masacrat, de privirea paralizată a mamei. Îşi adună tot curajul şi se întoarse să privească cadavrul. Trecând pe lângă el, SS-iştii îl ocoleau doar ca să nu-şi murdărească cizmele sau ca să nu împrăştie rămăşiţele pe restul peronului. Nu mai era altceva decât un morman de mizerie care altera albul imaculat al zăpezii.

— *Herr* Fischer! repetă bărbatul ajuns acum lângă el, scuturându-l.

De data aceasta, Hugo îl putea vedea bine. Era un ofiţer înalt, blond, cu ochi cenuşii ce semănau mai curând cu două cioburi de sticlă murdară.

— *Heil* Hitler! adăugă pe un ton vehement, postându-se drept în faţa lui.

— *Heil* Hitler, murmură el confuz, aproape ruşinat că trebuie să rostească acele cuvinte.

— Este regretabil că aţi fost nevoit să asistaţi la un asemenea episod, spuse bărbatul pe un ton de scuză, arătând spre rămăşiţele bebeluşului. Sunt profund dezolat. Totuşi, de ce v-aţi oprit aici, la *Judenrampe*?

— Nu aici era stabilită întâlnirea? replică Hugo, în continuare descumpănit.

Loviturile de cizmă care se abăteau asupra nou-născutei încă îi răsunau în urechi, provocându-i un acces reflex de vomă pe care cu greu reuşi să şi-l stăpânească.

Ofiţerul SS clătină din cap.

— Vă aşteptam la depoul pentru mărfuri al gării, însă mi-am dat rapid seama de neînţelegere. Sunt *Obersturmführer*[1] Tristan Voigt.

— Hugo Fischer, spuse el, încercând să-şi stăpânească tremurul în timp ce-i strângea celuilalt mâna, iar cu cealaltă arăta spre cadavru: Ce s-a întâmplat…

— Nu faceţi caz, spuse ofiţerul, reducându-l la tăcere.

Apucă valiza lui Hugo şi-i făcu semn să se îndrepte către maşinile parcate la marginea peronului.

— Din când în când se mai întâmplă şi astfel de accidente.

Şerpuind printre camioanele şi dubele Crucii Roşii, Hugo îl urmă atât de repede pe cât îi permitea şchiopătatul până la un Kübelwagen, aşa-numita maşină-ciubăr. Revoltat de oroarea la care tocmai fusese martor, simţea că inima îi va exploda dintr-o secundă într-alta, fiind nevoit să-şi adune toate forţele ca să ajungă cu bine la maşină.

Văzându-i sosind, şoferul execută salutul regulamentar şi le deschise portierele.

— Bine aţi venit la Auschwitz! zise zâmbind Tristan Voigt înainte de a dispărea în interiorul vehiculului.

Hugo se urcă şi el. Şterse cu dosul palmei aburul condensat de pe geamul portierei, aruncând o ultimă privire către mulţimea de evrei murdari şi jigăriţi precum fantomele, forţaţi acum să pornească pe jos la drum, către deţinuţii

[1] „Conducător superior al trupelor de asalt" (germ. în original), echivalentul gradului de locotenent (n. red.).

care sortau bagajele cu ochii adumbriți de tristeţe, evitând totuşi contactul cu cei care plângeau sau puneau întrebări, şi către mama de mai devreme, care tocmai se năpustea furioasă asupra unui ofiţer SS.

Focurile de armă sparseră violent tăcerea nopţii şi evreica căzu pe spate, chiar lângă rămăşiţele fiicei sale. Pata de sânge se lăți încet-încet în jurul trupului căzut, însă zăpada îl sorbi pe tot, amestecându-l cu cenuşa.

O CONFRUNTARE CU RĂUL ABSOLUT ȘI O CRIMĂ MISTERIOASĂ

Auschwitz, 1943. În ninsoarea deasă, Blocul 10 arată și mai sumbru decât de obicei. Gioele Errera, un băiat evreu închis în lagăr, descoperă cadavrul unui ofițer SS.

Detectivul Hugo Fischer este trimis să investigheze moartea neelucidată a nazistului. Însă Hugo ascunde un secret: suferă de o boală degenerativă. Singura lui cale de supraviețuire este să sprijine Reichul și să-și ascundă durerea.

La Auschwitz, Hugo se confruntă nu doar cu o crimă greu de deslușit, ci și cu un adevăr cutremurător – cel al Soluției Finale. Este silit astfel să decidă ce contează cu adevărat pentru el și pe cine ar trebui să încerce să salveze, dacă acest lucru mai este posibil.

„Un roman care anunță apariția unei voci importante în ficțiunea istorică."
Publishers Weekly

„*Cenușă în zăpadă* este o carte importantă, care ar trebui inclusă în programa școlară. Sunt nenumărate motive pentru care o consider unul dintre cele mai bune thrillere istorice pe care le-am citit. Construcția este solidă și tensionată, concepută pe două planuri narative: istorico-documentar și investigativ – îmbinate impecabil în poveste."
Recenzie Amazon

„Un roman polițist extrem de inteligent, cu personaje care îți merg drept la inimă. Scriitura este excepțională, iar detaliile senzoriale – imaginile, sunetele și mirosurile – sunt de o intensitate viscerală. În cele din urmă, romanul îl provoacă pe cititor să se întrebe: ce înseamnă dreptatea atunci când cel ucis este un monstru? Poate un singur om să schimbe ceva într-o lume care a luat-o razna?"
Historical Novel Society

CORINT FICTION

Partener media:
#FEMEiA

ISBN: 978-630-361-436-6
9 786303 614366
www.edituracorint.ro